

'Ja, je kan weer gelukkig worden. Gelukkiger zelfs'

Volgende week wordt *Anders nabij* gedrukt, waarin ouders vertellen hoe het met hen gaat na het overlijden van hun kind en hoe het wettelijke rouwverlof aangepakt dient te worden. Nils Van Uffelen is een van hen. 'In mijn hart heeft Charlotte nu gewoon een job, een vriend en een kind.'

FEMKE VAN GARDEREN

Verwacht geen vakantielectuur." Nils van Uffelen (59) zegt het al lachend. Maar als het daarna stil wordt, gaat zijn glimlach meteen weg en zegt hij dat de proefdruk die voor hem ligt, heeft veel van hem heeft gevegd.

Twee jaar lang heeft de man, op vraag van rouwexperte en klinisch psychologe An Hooghe, stilgestaan bij het overlijden van zijn dochter Charlotte. Het meisje overleed in 2008, heel plots, toen ze met een vriendin op een Grieks eiland was. "Cardiomyopathie, weten we nu, een aandoening aan de hartspier. We kwamen toen uit de lucht gevallen. Charlotte had nooit ergens last van gehad."

De vader schreef de afgelopen twee jaar neer hoe hij zijn verdriet verwerkte, welke impact dat had op zijn naaste en wijde omgeving en hoe hij zijn professionele leven weer oppikte. Op die manier hoopt hij, net als vier andere ouders, in de eerste plaats lotgenoten te helpen. "Want ik weet uit eigen ervaring: wanneer je je kind verliest, vind je maar moeilijk steun. Mensen praten niet graag over de dood." Schrijven over de dood, dat doen ze volgens hem ook niet graag. "Ik heb lang gezocht naar boeken. Als ik ze al vond, dan bleef ik op mijn honger zitten. Ze gingen dan vooral over rouwen in het algemeen of heel specifiek over de situatie van een kind. Maar daar had ik geen boodschap aan. Ik wilde weten hoe het met die ouders ging, wat zij meemaakten, waar zij tegenaan liepen."

Het is net die vraag die An Hooghe ook vaak te horen kreeg van cliënten en de aanleiding vormde voor een boek.

Van Uffelen deelt in *Anders nabij* onder meer hoe hij ontgoocheld raakte in de mensen in zijn dichtste omgeving. "Je verwacht van je naasten de meeste steun, maar ik ben net door hen het meest teleurgesteld geworden." De meeste families hebben bijvoorbeeld nooit gevraagd hoe het met hem ging. "Aan andere mensen, van wie ik het niet verwachtte, heb ik dan wel veel gehad. De begrafenisondernemer, bijvoorbeeld. Ook de politieagenten die mij het overlijden kwamen medelen hebben veel voor mij betekend."

Geen koetjes en kalfjes

Een van de moeilijkste zaken vond hij: dat je niet alleen je kind maar ook jezelf kwijtraakt. "Ik dacht de hele tijd dat ik de draad gewoon weer moest oppikken. Maar dat is een illusie. Je wordt na zo'n gebeurtenis een compleet andere persoon." In zijn geval ging het van: "een succesvolle zakenman, een strever eigenlijk", naar "iemand die status volstrekt onbelangrijk vindt en naar zingeving zoekt. Ik heb veel vrienden verloren daardoor. Maar ik kan het niet meer: op restaurant gaan en praten over koetjes en kalfjes." De relatie met zijn achttienjarige zoon

'Je verwacht van je naasten de meeste steun, maar ik ben net door hen het meest teleurgesteld geworden'

NILS VAN UFFELEN

moest ook heropgebouwd worden. "Dat was wennen voor hem. Ik ben altijd een behoorlijk strenge vader geweest die ook nog eens weinig thuis was. Sinds de dood van Charlotte ben ik zachter, meer aanwezig. En vraag ik: 'Wat voel je hierbij?'"

Hij wil lotgenoten ook op het hart drukken: ook al is je kind er niet meer, het blijft wel je kind. "In de eerste maanden na haar dood vroeg iemand, die me niet kende, hoeveel kinderen had. Eén, antwoordde ik. Daar ben ik ongelooflijk boos op mezelf voor geweest. Ik had twee moeten zeggen." Charlotte zit nog altijd in zijn hart, en groeit daar ook verder op, zegt hij. "Dat klinkt gek, maar in mijn hart is ze vandaag gewoon 26 jaar en heeft ze een job, een vriend en een kind."

Van Uffelen hoopt dat *Anders nabij* hoop geeft aan lotgenoten. Inzichten ook aan familie, vrienden en hulpverleners. "Die blijven toch vaak denken dat je er na een jaar wel over bent. Ik kan na een decennium zeggen: dit is voor altijd."

Beleidsmakers zouden zich ook bewuster

mogen zijn van de impact van een verloren kind. Zo klagen de ouders in het boek het uiterst beperkte wettelijke rouwverlof aan. Wie zijn zoon of dochter verliest, krijgt in principe maar drie of vier dagen 'klein verlet'.

Die klacht is herkenbaar voor zelfhulpgroepen als Ouders van Overleden Kinderen (OVOK). "Aan dat klein verlet heeft bijna geen enkele ouder genoeg. Zij krijgen daarom meestal ziekteverlof voorgeschreven. Maar dat systeem stuit tegen de borst. Rouwen is niet hetzelfde als ziek zijn", klinkt het.

Flexibiliteit

"Terecht", vindt ook psychologe An Hooghe. Zij pleit ook voor een hervorming. Maar hoe die eruit moet zien, zegt ze niet. "Vijf, tien of twintig dagen. Daar gaat het niet om. Het belangrijkste is: flexibiliteit. Er zijn evengoed ouders die jaren na de dood van hun kind nood hebben aan tijd om zaken om een rij te zetten."

Of er ook daadwerkelijk wat aan dat rouwverlof zal veranderen, valt nog af te wachten.

Dat er een structurele uitbreiding van het rouwverlof nodig is, zegt minister van Werk Kris Peeters (CD&V) namelijk al lang. Maar bij de recente hervormingen van de thematische verloven, was er van rouwverlof geen sprake meer.

Van Uffelen hoopt er in elk geval niet op. Als zijn boek een ding mag veranderen, dan hoopt hij dat het dit is: dat mensen ook rijkdom in hun tragedie kunnen zien. "Je kan weer gelukkig worden, zeg ik vaak. Ik ben zelfs gelukkiger. Dat vinden mensen vreemd om te horen. Maar het is wel zo. De dood van Charlotte heeft mij authentieker gemaakt. Ik ben vandaag meer mezelf dan vroeger. Dat is dankzij haar."

Anders nabij wordt gelanceerd op 9 oktober, via het digitale platform www.andersnabij.be. Daar kan je met een speciale code ook extra informatie, verhalen en workshops vinden. De opbrengst van het boek gaat naar Prinses Harte, een vzw ten voordele van kinderen met kanker.

► Nils Van Uffelens dochter Charlotte overleed plots in 2008. 'Haar dood heeft me authentieker gemaakt.'

© TINE SCHOEMAKER